

Debreceni Ítéltábla
Bf.III.377/2022/6.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, 2022. szeptember 26. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

Az emberrablás büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2022. március 8. napján kihirdetett 19.B.174/2020/53. számú ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú végzés ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] A Debreceni Törvényszék a rendelkező részben írt ítéletében bűnösnek monda ki Terhelt1 vádlottat 2 rendbeli emberrablás büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 190.§ (1) bekezdés a. pont, (2) bekezdés c. pont], zsarolás büntetének kísérletében [Btk.367.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés b. pont], testi sértés büntetében [Btk.164.§ (1), (3) bekezdés], és zaklatás vétségében [Btk.222.§ (1) bekezdés]. Ezért 7 év fegyház fokozatú szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az őrizetben töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről, kötelezte továbbá a vádlottat 269 551 Forint bűnügyi költség viselésére.

[2] Az ítélet ellen a vádlott és védője jelentett be fellebbezést elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezése, továbbá felmentés érdekében, téves minősítés miatt, téves tényállás megállapítása okán és a büntetés enyhítése érdekében.

[3] Az ügyész tudomásul vette az ítéletet.

[4] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.222/2021/10. számú átiratában az elsőfokú ítélet nyilvános ülésen történő helybenhagyására tett indítványt.

[5] A vádlott védője a tárgyaláson szóban előterjesztett fellebbezését írásban határidőben nem indokolta, azt a nyilvános üléssel egyidejűleg terjesztette elő.

[6] A másodfokú bíróság a védelmi perorvoslatokat a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 599. § (1) bekezdés alapján, az ügyészi indítványra tekintettel nyilvános ülésen bírálta el.

[7] A védő a nyilvános ülésen előadta, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás felderítetlen, hiányos, ellentétes a bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, valamint a bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság kizárólag a vádlottat terhelő bizonyítékokat vette figyelembe. Iratellenes volt az a megállapítás, miszerint tanú1 és tanú2 sértettek az eljárás során következetes és egybehangzó vallomást tettek, valamint számos egyéb körülmény is tisztázatlan maradt. Az elsőfokú bíróság által megvalósított, önmagukban csak részleges megalapozatlanságot eredményező okok összességében véve már olyan súlyúak, aminek következtében az elsőfokú ítélet megalapozatlanságát eredményezik. Mindemellett az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének sem tett kellőképpen eleget, így nem lehet megállapítani, hogy egyes bizonyítékokat miért vett figyelembe, más bizonyítékokat miért rekesztett ki, illetve egyes bizonyítékok értékelésével is adós maradt. Erre figyelemmel a védő elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítására tett indítványt. Másodlagosan védence bűnösségét az emberrablás alapesetében és zaklatás vétségében kérte megállapítani, míg a zsarolás és a testi sértés vádja alóli felmentésre, valamint végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabására tett indítványt, harmadlagosan pedig a szabadságvesztés tartamának enyhítését és végrehajtási fokozatának börtönben történő megállapítását indítványozta.

[8] A védelmi fellebbezés alaptalan.

[9] A bejelentett perorvoslat folytán az ítéltábla a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján – eltérő törvényi rendelkezés hiányában – az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki és milyen okból fellebbezett (teljes revízió). A Be. 590. § (3) bekezdés értelmében korlátozott felülbírálatra nem kerülhetett sor, mert a fellebbezést nem kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be, a védelmi perorvoslat ugyanis támadta a bűnösség megállapítását is, így a másodfokú eljárásban a törvény főszabálya értelmében teljes volt a felülbírálat.

[10] A felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le. Nem vétett sem abszolút eljárási szabálysértést (Be. 608. § (1) bekezdés a-f) pont), sem olyan relatív perjogi hibát (Be. 609. § (1), (2) bekezdés), mely az érdemi felülbírálatot kizárná.

[11] A törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és megalapozott tényállást [Be. 561. § (3) bekezdés c) pont] állapított meg, ami mentes a Be. 592. §-ban írt hibáktól és hiányosságoktól, ezért a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében határozatát a másodfokú bíróság erre alapította. A Be. 561. § (3) bekezdés b) pontjában írt tények is teljeseek.

[12] Az elsőfokú bíróság mind a cselekmények előzményeit (a vádlott és tanú közötti kapcsolatot), mind pedig az érdemi cselekménysort kellő részletességgel és mélységben feltárta, az ügy helyes megítélése szempontjából releváns bizonyítékokat alaposan megvizsgálta, azokat egymással összevetve, okszerűen, a logika törvényei szerint, kifogástalanul értékelte. Következtetései perrendszerűek és a hibátlanul értékelt bizonyítás anyagán nyugszanak. A törvényszék vizsgálta a vádlott vallomásait, értékelés körébe vonta a kihallgatott tanúk vallomásait, amely során a sértettek vallomásaiban rejlő ellentmondásokat sem kerülte meg, továbbá szükséges részletességgel folytatta le a szakértői bizonyítást és nem maradt el az okirati bizonyítékok értékelése sem. A zaklatás vétsége kivételével a vádlott tagadásban megnyilvánuló védekezését a törvényszék indokolt módon vetette el és alapította az irányadó tényállást a kihallgatott tanúk által elmondottakra, valamint az aggálytalannak értékelt, világos és egyértelmű igazságügyi szakértői megállapításokra.

[13] A Debreceni Törvényszék ítéletét a másodfokú bíróság megalapozottnak tartotta, amelyre érdemi döntés volt alapítható. A másodfokú eljárásban főszabályként a tényálláshoz kötöttség elve alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás az irányadó, melynek elvi alapja, hogy a bizonyítékokat közvetlenül megvizsgáló és széleskörűen értékelő elsőbírósági fórum minősül a ténybírósnak. A tényálláshoz kötöttség elve alól kivétel, ha a tényállás megalapozatlan. A megalapozatlanságnak a Be. 592. § (1) bekezdésében írt okai jelen ügyben azonban nem voltak megállapíthatók. Sem felderítetlenség, sem hiányosság nem volt tetten érhető, mint ahogy iratellenesség és helytelen ténybeli következtetés sem. Az elsőfokú bíróság okszerű bizonyíték-értékelő tevékenysége a másodfokú eljárásban nem mérlegelhető felül.

[14] A védelmi fellebbezés a bizonyítékok, elsősorban a sértett és a kihallgatott tanúk vallomásai, valamint az igazságügyi orvosszakértői vélemények megállapításai törvényes értékelésének támadásán keresztül vitatta a tényállás megalapozottságát, amely az eljárási törvény kizáró rendelkezése folytán eredményre nem vezethetett.

[15] Az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és nem merült fel olyan körülmény, amely a felmentést vagy az eljárás megszüntetését indokolná, hiszen büntethetőségi akadály nem valósult meg. A védelem által a harapás eredményezte testi sértés vonatkozásában hivatkozott jogos védelmi helyzet sem volt megállapítható a vádlott javára, hiszen a sértett derekának megharapása, azaz a sérülés okozása (elsőfokú ítélet [43] bekezdésének utolsó mondata) nem a gépkocsinál történt, ahová a sértett a kezében botot tartó vádlottat követte (elsőfokú ítélet [44] bekezdés), hanem azt megelőzően, amikor tanú2 sértett a vádlott által előidézett fogva tartásából próbált szabadulni, így nem állhatott a jogtalanság talaján.

[16] A vádlott cselekményének jogi minősítése is megfelel a törvénynek.

[17] A büntetés kiszabása során irányadó szempontokat az elsőfokú bíróság helyesen és teljeskörűen feltárta, azonban az indokolás körében – a halmazati büntetésre is tekintettel figyelembe veendő – középérték megjelölésével adós maradt, amit az ítéltábla az alábbiak szerint pótol.

[18] A Be. 6. §-ában meghatározott bűnhalmazatra tekintettel, a Be. 81. § (2) bekezdése szerint a büntetést a bűnhalmazatban lévő bűncselekményekre megállapított büntetési tételek közül a legsúlyosabbnak az alapulvételével kell kiszabni akként, hogy a büntetési tétel felső határa a legmagasabb büntetési tétel felével emelkedik, azaz az emberrablás 5-15 évig terjedő szabadságvesztéssel büntethető minősített esetét figyelembe véve, a büntetési tétel 5 évtől 22 év 6 hónapig terjedő szabadságvesztés. A Be. 80. § (2) bekezdésében meghatározott büntetéskiszabási elv alapján, miszerint a középérték a büntetési tétel alsó és felső határa összegének fele, jelen esetben 13 év 9 hónapot jelent, amihez képest a kiszabott 7 év – figyelemmel a súlyosító körülmények túlsúlyára – eltúlzottnak nem, épp ellenkezőleg, az igen méltányosnak tekinthető.

[19] Mindezek mellett az elsőfokú bíróság a büntetési céloknak megfelelő, a büntetéskiszabási elvekkel összhangban álló, tetтарыныы büntetést szabott ki. E körben részletes és alapos indokolást adott, melyben foglaltakkal az ítéltábla egyértett, kihangsúlyozva azt, hogy a vádlott kitartó, gátlástalan elkövetési módja miatt sem tekinthető eltúlzottnak a kiszabott büntetés. Nem volt elfogadható a védő abbéli hivatkozása, hogy a zaklatás vétsége tekintetében tett beismerő vallomás nyomatékos enyhítő körülmény, mi több, az csak igen csekély nyomatékkal volt értékelhető, hiszen a rendelkezésre álló híváslisták és a rögzített telefonbeszélgetések önmagukért beszélnek, a vádlott cselekménye az e körben tett beismerő vallomás nélkül is megnyugtatóan tisztázható lett volna. Ugyanakkor a védelem nem hozott fel olyan érveket, amelyek az alkalmazott szankció számottevő megváltoztatását indokolnák, kisebb mérvű módosításra pedig a törvény nem ad lehetőséget.

[20] A törvénynek megfelelnek a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsáthatóságra, a beszámításra, a bűnjelekre és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezések is.

[21] Az ítéltábla a kifejtettek tekintetével a fellebbezés alaptalansága miatt az elsőfokú bíróság ítéletét – az időközben megváltozott személyi adatok kiegészítésével – a Be. 605. § (1) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta.

Debrecen, 2022. szeptember 26.

Dr. Gömöri Olivér s.k. a tanács elnöke, Dr. Horváth Péter s.k. előadó bíró, Dr. Répássy Árpádné Dr. Német Laura s.k. bíró

Záradék: A Debreceni Törvényszék 19.B.174/2020/53. számú ítélete a másodfokú határozat által a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2022. szeptember 26.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke